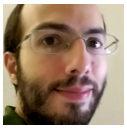
Cendres

Per JoanM el dt., 24/07/2018 - 23:04

Quan no té sentit, és tant difícil trobar-te! Quan només sento ràbia, i m'han trencat tot allò que gaudia. Una vida amiga, o un projecte que somniava, o la meva llar destruïda, o la meva família separada... Allò que estimava o em motivava a la vida. I sembla que la flama interior s'apaga, i que voldria fugir de tot arreu, però m'adono que no puc fugir de mi i del que ha passat.

Déu meu. No té sentit. I tu et passeges rogallós per la meva memòria, com pidolant reconèixer el que no veig. Només cendres. I un vent les escampa, recordant-me que no estic en un quadre gelat, que la vida continua i el nou dia s'alça, ara ja sense alegria. Nova oportunitat? I què en faig, Déu viu, d'aquestes cendres? I m'abraces fins que sento que tu també plores. I aleshores no et culpo: caminem junts. I m'ensenyes, Mestre, a transformar la cendra en sabó, i rentar-me amb ella les ferides. Aquesta destrucció haurà tingut algun sentit..., la mateixa cendra que no havia de morir mai, farà ara possible aquella novetat que només tu saps. Gràcies per no deixar-me de la mà.